

Είναι τρεις δεκαετίες και δυο χρόνια που διάβασα τον έρωτα στα χρόνια της χολέρας του Gabriel García Márquez. Εννοείται ότι με συνάρπασε, χωρίς μάλιστα να είμαι λάτρης της λατινοαμερικάνικης λογοτεχνίας. Έκτοτε έπλαθα σενάρια για έρωτες στα χρόνια, γενικώς. Της χούντας, της μεταπολίτευσης, της Αλλαγής, του Τάμπυ, του Λάγιος ο θεός Λάγιος ο ισχυρός, του Ανδριανόπουλου, του ενιαίου νομίσματος, των Ολυμπιακών αγώνων και βέβαια των Μνημονίων και ασφαλώς της Πρώτης φοράς.

Έρωτες για χρονικές περιόδους που είχα ζήσει. Τα πιο παλιά χρόνια και τα σεβόμενα και τα φοβόμενα. Τι να πω για τους πολέμους, την Κατοχή και τον Εμφύλιο; Τι να φανταστώ για έρωτες του μεσοπολέμου ή και παλαιότερους; Έρωτες που είχαν πρωταγωνιστές τύπους σαν την Πηνελόπη, τον Ίωνα, την Μαρίκα σε ένα αγκυλωμένο περιβάλλον ανάμεσα σε ανατολή και δύση, βαπτισμένο σε δεισιδαιμονίες και σφοδρές ανισότητες. Πως να μπω σε εκείνους στους ρόλους;

Διότι, η ταπεινότητά μου ήταν παιδί της χούντας. Η επταετία με παρέλαβε παιδάκι χρόνων δέκα και με παρέδωσε στην Μεταπολίτευση ετών δεκαεπτά. Έτσι καθώς κυλούσαν οι εποχές, καθώς γεννιόνταν και πεθαίναν, ιδεολογίες, πλάσματα, ελπίδες και επιθυμίες, ζυμώνονταν και οι ανθρωποι.

Οι έρωτες στα χρόνια γενικώς, όμως εκεί. Πάντα εκεί. Αυτοί ήταν που σε έκαναν να αδιαφορείς για όλα ή παλεύεις για όλα. Και να τώρα που φτάσαμε στον έρωτα στα χρόνια του Κορονοϊού. Μάρτυς και καταγραφείς, ουχί πρωταγωνιστής μεταφέρω αδρά, ελπίζω τε και παραστατικά, καθότι απών, ένα περιστατικό.

Έρωσ που ζωντάνεψε σε νησί του ανατολικού Αιγαίου το περασμένο θέρος και πρόκοψε τις εορτές των Χριστουγέννων υπέφερε από την απόσταση που χώριζε το ζεύγος. Η νέος εις την ημεδαπήν, η νέα εις την αλλοδαπήν. Άτιμα μνημόνια που ξεπάστρεψαν τόσους και

τόσες. Υπέφερεν ο έρως. Υπέφερεν μεν, δεν υπέκυψε δε. Ωσάν να ήθελε να ανατρέψει το πατροπαράδοτο «μάτια που δεν βλέπονται, γρήγορα λησμονιούνται»

Έτσι τώρα που ήρθε ως πλημμυρίδα το θέμα με την πανδημία, και πριν κλείσουν τα αεροπυέρτα, επέστρεψε η νέα εκ της αλλοδαπής και ευρέθη με τον νέον. Ευρέθησαν μεν, δεν συνευρέθησαν δε. Σε καραντίνα και ο έρως. Ο έρως ο ουσιαστικός. Ο σαρκικός. Εκ του μακρόθεν εις χώρον δημόσιον αντάλλαξαν χαμόγελα, και ούτε διανοήθηκαν να φτάσουν σε επίπεδο να αλλάξουν χειραψία. Πόσω δε μάλλον ασπασμό.

Αντάλλαξαν και χαμόγελα, φιλοφρονήσεις, ενδεχομένως και όρκους παντοτινής πίστης, αλλά τι να την κάνεις την πίστη αν δεν την νοστιμέψει το αλάτι της αλλότριας επιθυμίας; Μυστήριο ολοκλήρωμα ο έρως. Και ήρθε τώρα κι αυτός ο φονιάς, ο γαμιόλης, ο κορονοϊός να τον κάνει στεφάνι αγκάθινο.

Ρε, τι βιώνουν; (οι νέοι)...